

O chestiune de autoritate

Bătrâni rânduși oficial în Adunare (Biserică)?!

O chestiune de autoritate

În articolul acesta nu vrem să ne ocupăm cu toate aspectele legate de tema „bătrânilor”. Ne vom limita la un răspuns dat strigătului devenind tot mai mare după bătrâni în Adunare (Biserică).

Criza de autoritate

Cum s-a ajuns de fapt la această situație? Titluri de carte ca *Abschied von der Autotität: Die Manager der Postmoderne (Despărțirea de autoritate: managerii postmodernismului)*, scrisă de Eike Gebhardt, arată că noi avem a face cu o evoluție a culturii care generează automat o problemă de autoritate. Deoarece în postmodernism nu mai există un singur adevăr, ci fiecare cunoaște pentru sine adevărul propriu, într-o anumită măsură principial nu mai există dreptul de a impune ceva categoric. În stat și în întreprinderi funcționează într-o oarecare măsură încă bine aplicarea autorității, deoarece sunt reguli stabilite prin lege sau convenite, pe care trebuie să le respecti, dacă vrei să nu ai parte de sancțiunile stabilite de acestea. Sunt suficiente motive, pentru a lăsa astfel de structuri să funcționeze. În cadrul unei întreprinderi, de exemplu, acestea sunt obținerea Țelurilor propuse, pe de o parte, plata salariilor și retribuțiilor, pe de altă parte. În privința aceasta este o interdependență reciprocă, la care rolurile sunt clar stabilite. La fel este și în societate: eu respect legile și plătesc impozit, statul îngrijește de siguranța și infrastructura necesară, care îmi ușurează viața în societatea specializată pentru anumite lucrări.

În familie este altfel, cel puțin în țările din vest. Accesul femeilor la calificare și la posibilitățile multiple de lucru și schimbarea totală a imaginii femeii au condus ca dependența femeii de bărbat aproape să nu mai existe și pentru o femeie gândul subordonării față de bărbat pare de neimaginat.¹ De aceea și multor femei credincioase le vine greu să respecte cerința biblică de subordonare față de bărbat. Grija socială și legală a multor măsuri coercitive în educarea copiilor precum și influența principiilor pedagogice anti autoritare au generat alte aspecte, ca să îngreuneze drastic și subordonarea copiilor. Chiar și comportarea copiilor față de părinți, existentă în mod normal, nu mai este astăzi așa de sigură că ea conduce la recunoașterea autorității părinților, deoarece copiii pot astăzi să supraviețuiască altfel și să se dezvolte.

În adunări (biserică) este asemănător ca în familie. Deoarece există cele mai diverse forme de biserică, credinciosul nu mai este dependent de o anumită biserică. Cu o mie de ani în urmă aceasta era altfel. Atunci exista numai o singură biserică, și dacă cineva voia să ia parte la viața de credință comună, practic nu avea nici o alternativă.

¹ Prin aceasta nu spunem că posibilitățile de perfecționare mai înaltă ar fi greșite. Ne interesează numai o constatare lucidă a faptului pe care l-a favorizat criza de autoritate actuală, și nu de evaluarea dacă ceva este bun sau rău. Considerăm posibilitățile de perfecționare comune pentru bărbat și pentru femeie ca fiind o dezvoltare pozitivă, însă pe de altă parte vedem pericolul ca la folosirea acestor posibilități să se desconsideră ordinea în creație stabilită de Dumnezeu.

O imagine falsă despre Adunarea (Biserica) lui Dumnezeu

Imaginea actuală a multor creștini despre Biserică este, că Biserica trebuie „să le ofere” ceva. Această concepție se aseamănă cu practica dintr-o întreprindere: dacă mi se dă mult, atunci sunt gata să accept anumite lucruri. De aceea astăzi este în general uzual să-ți cauți comunități creștine sub aspectul: Unde se împlinesc cel mai mult dorințele mele? Unul caută muzică, și o găsește în comunitatea A, altul caută contacte pentru copiii lui, și le găsește în comunitatea B, altul caută vindecare și găsește oferte în comunitatea C, și așa mai departe. În măsura în care aceste comunități satisfac dorințele, este și disponibilitatea să se dea ascultare persoanelor cu autoritate din această comunitate și să se respecte prescripțiile, chiar și atunci când ele nu corespund în totul concepțiilor proprii.

Cum se rezolvă criza de autoritate în comunități?

Cu cât comunitățile sunt mai puțin orientate să satisfacă dorințele vizitatorilor strănerilor laolaltă, cu atât este mai greu să se practice autoritatea în comunitate. Într-o comunitate creștină orientată biblic nicidecum nu este vorba de dorințele vizitatorilor, ci numai de dorințele gazdei, ale Domnului Isus, care vrea să fie în mijlocul acelor care se adună spre El în recunoașterea tuturor drepturilor Lui, ca să-I dea un loc unde pe pământ sunt recunoscute drepturile Lui. De aceea există problema autorității tocmai în astfel de comunități creștine, care vor să se strângă conform Cuvântului lui Dumnezeu, căci și aceste comunități sunt vizitate de credincioși care – influențați de presiunea culturală și infectați de principiul avantajului – vor să accepte autoritatea numai în legătură cu un contraserviciu. Aceasta conduce la faptul că în multe comunități este mai multă sau mai puțină dezordine și multe probleme nerezolvate. Autoritatea morală singură nu mai este recunoscută.

Principiul funcției de bătrân vine foarte mult în întâmpinarea problemei. Dacă o comunitate are bătrâni puși oficial, atunci acestor bătrâni li se pot adresa diverse așteptări. Pentru faptul că ei preiau cele mai deosebite misiuni (deseori nu acelea care corespund slujbei de bătrân, așa cum o prevede Scriptura), ești gata să dai ascultare rânduieților lor. Invers, acești bătrâni au posibilitatea să rezolve probleme, fără să aibă unanimitatea tuturor fraților și surorilor, și să impună anumite reguli de ordine, pentru a evita dezordinea. Pe lângă aceasta, principiul acesta pare să aibă și o bază biblică, deoarece în timpurile nou-testamentale în unele comunități erau bătrâni și chiar Tit a fost împuternicit să pună bătrâni în orice cetate din Creta.

Unde își are respingerea autorității de fapt originea?

Chiar dacă timpul de acum este deosebit de potrivit pentru a stimula respingerea autorității, totuși principiul este foarte vechi. El trebuie să fi existat deja înainte de timpul primei perechi de oameni, când una din căpeteniile îngerilor, satan, s-a răzvrătit împotriva autorității lui Dumnezeu. Asupra lui a trebuit să se dea sentința: „Pentru că ți-ai pus inima ca inima lui Dumnezeu ... Ți s-a înălțat inima din cauza frumuseții tale; ți-ai stricat înțelepciunea din cauza strălucirii tale” (Ezechiel 28.6,17). Cu acest principiu satan a înșelat apoi prima pereche de oameni și i-a șoptit Evei la ureche: „Oare așa a spus Dumnezeu?” Omul a ascultat de satan

O chestiune de autoritate

și a intrat în răzvrătire față de Dumnezeu. El a încălcat singura poruncă, pe care a dat-o Dumnezeu, și prin aceasta a disprețuit autoritatea, pe care Dumnezeu o avea asupra lui.

Până astăzi omul se află în această răzvrătire împotriva lui Dumnezeu. De aceea El „poruncește acum oamenilor ca toți, de pretutindeni, să se pocăiască, pentru că a rânduit o zi în care va judeca pământul locuit, cu dreptate” (Faptele apostolilor 17.30,31), ca să dovedească autoritatea Sa și să pună capăt răzvrătirii.

Dumnezeu a delegat autoritatea

Dumnezeu a delegat autoritatea Sa sub diverse forme – asemănător cum noi găsim aceasta în structura organizatorică ierarhică a unei întreprinderi. Astfel Dumnezeu a încredințat omului autoritatea asupra creației. Citim astfel, că Adam și Eva trebuiau să stăpânească pământul acesta. Ei trebuiau să aibă autoritate asupra pământului. Adam a avut voie chiar să dea nume la animale. Când cineva dă un nume, evident are autoritate asupra celui care primește numele. Se pare că, odată cu căderea în păcat, omul a lăsat această autoritate pe seama lui satan, căci acesta este numit de Duhul lui Dumnezeu „căpetenia lumii acesteia”. Vedem principiul și la Nebucadnețar, care dă copiilor căpeteniilor iudaice numele lui propriu, ca să arate clar pretenția lui de autoritate asupra lor.

Dumnezeu a dat autoritate părinților asupra copiilor, El a așezat bărbatul să fie cap al femeii. El a oferit autoritate autorității și de aceea apostolul Pavel atenționează pe creștinii romani: „Cine se împotrivesc autorității, se împotrivesc rânduielii lui Dumnezeu.” El îi profetește lui Timotei, că va fi un timp în care copiii vor fi neascultători de părinți (2 Timotei 3.2). Soțiilor le spune: „Soțiilor, supuneți-vă soților voștri ca Domnului” (Efeseni 5.22). Petru le cere angajaților: „fiți supuși stăpânilor cu toată temerea” (1 Petru 2.18). Celor tineri din Biserică (Adunare) le spune: „Tot astfel, voi, cei tineri, fiți supuși față de bătrâni” (1 Petru 5.5). Și scriitorul epistolei către Evrei îi îndeamnă pe credincioși: „Ascultați de conducătorii voștri și supuneți-vă lor, pentru că ei veghează asupra sufletelor voastre” (Evrei 13.17). În Vechiul Testament se spune: „Unde nu este sfat, poporul cade” (Proverbele 11.14). Și noi adăugăm: fără conducere cade comunitatea.

Recunoașterea autorității nu înseamnă să numești bune hotărârile

Deci nu este nici o îndoială, că și noi astăzi trebuie să ținem seama de structurile de autoritate date de Dumnezeu. În privința aceasta este de mare ajutor să citim exact felul cum se exprimă apostolii. Ei nu spun că trebuie să ne supunem numai conducerilor bune, numai soților buni, numai părinților plini de dragoste, numai stăpânilor care fac bine, bătrânilor care iau numai hotărâri înțelepte: nu, deseori se spune: „în toate”, și: „ca Domnului”. Deseori autoritățile nu sunt recunoscute, deoarece se gândește că ști mai bine și ești mai înțelept decât ele. Și aceasta poate fi uneori realmente așa, și cu toate acestea se spune să te supui autorității care este deasupra ta. Noi ar trebui să fim foarte mulțumitori, pentru că Dumnezeu a pus în creație o structură de autoritate, căci aceasta este baza pentru ca relațiile să poată funcționa spre binecuvântare și în concordanță cu gândurile lui Dumnezeu.

Trebuie să te supui totdeauna autorității?

Nu este nici o excepție? Cât abuz de autoritate s-a făcut deja în toate relațiile! Cât de des s-au constituit structuri de putere, care au fost spre pagube mari, și, așa cum s-a spus, în toate domeniile! Cu toate acestea abuzul de autoritate nu anulează ordinea în creație a lui Dumnezeu.

Deseori în acest context se citează versetul: „Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni” (Faptele apostolilor 5.29). Acest verset nici pe departe nu este o excepție pentru supunerea sub autoritate, ci el arată numai prioritatea în structura autorității. Autoritatea Creatorului este mai presus decât a acelorora cărora El le-a delegat-o. Și să revenim încă o dată la exemplul cu întreprinderea: autoritatea conducătorului întreprinderii este mai presus de autoritatea angajaților cu funcții. La fel era și aici în Faptele apostolilor 5: s-a interzis lui Petru și apostolilor să predice în Numele lui Isus. Însă tocmai aceasta era misiunea încredințată lor de Dumnezeu ca apostoli! *Apostol* înseamnă „trimis”, și apostolii au fost trimiși de Dumnezeu absolut personal, să vestească Evanghelia despre Isus Hristos. Aici era un conflict de autoritate, deoarece cea mai înaltă Autoritate din univers a prescris altceva. În cazul acesta, și numai în cazul acesta este permis, și nu numai permis, ci chiar poruncit să refuzi ascultarea de o autoritate principial delegată de Dumnezeu. Deci dacă părinții așteaptă de la copiii lor, ca ei să mintă, atunci copiii trebuie să fie neascultători; dacă un regim așteaptă de la cetățenii lui, ca ei să fure, să omoare sau să hulească Numele lui Dumnezeu, atunci creștinul nu trebuie să se supună.

Și dacă cei care poartă responsabilitatea în Biserică/Adunare cer lucruri nebiblice în lucrurile fundamentale, care contrazic clar Cuvântul lui Dumnezeu, atunci nu trebuie să urmezi aceste rânduieli. Însă noi nu ar trebui să venim prea repede cu acest argument. Este nevoie de o poruncă clară a lui Dumnezeu în Cuvântul Său, ca să te poți referi la Faptele apostolilor 5.29. Nicidecum nu este vorba, dacă noi avem o altă părere referitoare la un subiect, sau dacă un loc din Biblie poate fi interpretat într-un fel sau altul, ci este vorba dacă ceea ce cere o persoană cu autoritate contrazice o poruncă a lui Dumnezeu din Cuvântul Său. Dacă de exemplu părinții ar interzice copiilor lor să citească o carte de valoare, atunci ne putem certa cu privire la sensul și scopul acestei interdicții și poți fi de altă părere, dar copilul nu ar trebui să se împotrivescă acestei indicații. Dacă bătrânii sau persoanele responsabile din comunitate consideră necesar să impună femeilor din comunitate să vină numai în fustă/rochie în orele de strângere laolaltă, atunci trebuie să te supui acestei rânduieli, chiar și atunci când ești de cu totul altă părere despre sensul și scopul acestei cereri.² Nu sunt indicații categorice în Sfânta Scriptură, care ar fi încălcate prin această cerere. Cu puțină voință cu siguranță alături de contraargumente s-ar putea găsi și unele argumente pentru aceasta. Dar în orice caz nu este în discuție o problemă fundamentală.

² Dorim să accentuăm că aici este vorba numai de o subordonare referitoare la orele de adunare. Nu este vorba că noi considerăm înțelepte sau neînțelepte solicitarea de a face aceste lucruri. Este vorba de principiul biblic general al subordonării față de autoritatea instaurată de Dumnezeu. În afară de aceasta este vorba de o virtute creștină ca în lucrurile secundare să nu insiști asupra drepturilor proprii, ci să mergi pe calea de jos. Desigur în privința aceasta poți căuta o discuție cu bătrânii, dar dacă într-o Adunare/Biserică nu sunt probleme mai mari decât aceasta ar trebui în cazuri de dubiu să te supui respectiv să mergi pe calea de jos. Aici nu este vorba de ascultare oarbă, ci de ascultare conștientă față de autoritatea dată de Dumnezeu și de trăirea unei virtuți creștine.

Diferențe în relațiile de autoritate

De asemenea în cazul acestor întrebări este important să se cerceteze despre ce relații este vorba. Nu orice relație de autoritate a fost rânduită de Dumnezeu în același fel. Astfel, copiilor li se poruncește să asculte de părinții lor. Însă soțiilor nu li se spune ca ele să *asculte* de soții lor – cu toate că ele trebuie să li se *supună*. A asculta merge cu siguranță mai departe decât a se subordona. Să luăm un exemplu: Scriptura cere să nu lipsim de la orele de Adunare. Cu siguranță aici este cu totul altfel la un copil, decât la o soție. De la un copil Dumnezeu nu așteaptă ca el să poată decide despre ce fel de străngeri laolaltă este vorba: dacă sunt străngeri laolaltă spre Numele Domnului sau dacă nu cumva este vorba probabil de o sectă periculoasă. De aceea un copil trebuie numai să asculte de părinții lui. O soție însă ar trebui să aibă capacitatea de discernământ și de aceea subordonarea în cazul acesta desigur nu include ascultarea din principiu. Probabil într-o duminică ea va însoți pe soțul ei, care nu dorește atât de mult s-o vadă în orele de strângere laolaltă, într-o excursie, însă principial ea va asculta mai mult de Dumnezeu decât de soțul ei.

Bătrâni în adunări (biserici)

Scriptura cunoaște realmente și bătrâni în adunări (biserici). Așa cum s-a amintit, în Creta trebuiau puși bătrâni de către Tit în orice cetate. Despre bătrânii din Efes citim că Duhul Sfânt i-a așezat ca bătrâni în adunare, pentru ca ei să păstorească Adunarea lui Dumnezeu. Prin compararea între Tit și Timotei vedem, că în cazul slujbei bătrânilor este vorba de o slujbă de supraveghere, care este numită chiar „o lucrare frumoasă”. În 1 Tesaloniceni 5 citim: „Vă rugăm dar, fraților, să recunoașteți pe cei care se ostenesc între voi și vă conduc în Domnul și vă sfătuiesc; și să-i prețuiți nespus de mult, în dragoste, datorită lucrării lor.”

Bătrâni „oficiali”

Am clarificat întrebarea referitoare la autoritate, dacă bătrânii sau frații responsabili din comunitate sunt autorizați de Dumnezeu să exercite și autoritate. Să nu fie frați conducători și responsabili în adunare/biserică este o stare nenormală. Înseamnă aceasta că toate adunările/bisericile au nevoie de bătrâni „oficiali” sau conducători de adunare/biserică? Această întrebare trebuie realmente privită cu atenție. Căci, făcând excepție de marile bisericii, în cele mai multe comunități creștine, grupări și părtașii sunt astfel de bătrâni oficiali, care au fost aleși de comunitate sau au fost numiți de către un cerc al bătrânilor sau un cerc de conducători. Se pune acum următoarea întrebare: trebuie sau nu trebuie legată această misiune cu o funcție oficială? Cel puțin în comunitățile din Creta și Efes era așa. În Tesalonic dimpotrivă pare să fi fost altfel, căci altfel Pavel nu ar fi trebuit să scrie îndemnul citat. Și în Corint – cu toate că acolo era mare dezordine și de aceea noi am fi considerat probabil deosebit de necesar existența bătrânilor oficiali – pare să nu fi fost bătrâni.

Strigătul de a lega slujba cu o funcție oficială provine din ambele părți. Aceia care vor să exercite o slujbă de supraveghetor, și probabil sunt capabili să facă aceasta, constată că autoritatea lor morală nu este văzută sau nu este recunoscută și păstoria „turmei” este foarte îngreuiată prin aceasta. De partea „turmei” este la fel strigătul după o funcție oficială. Căci

O chestiune de autoritate

atunci nu mai este așa ușor posibil „supraveghetorilor” să se retragă dinaintea misiunilor neplăcute. Cunoaștem un caz, unde un frate în vârstă a exercitat din când în când slujba de supraveghetor în adunarea locală, însă în rest a călătorit cu mai multă plăcere în alte adunări și când era întrebă despre sarcina lui ca bătrân în cadrul problemelor neplăcute din adunarea locală, din care făcea parte, replica imediat: nu, eu nu sunt bătrân al adunării. Când lucrurile devin serioase, deseori se constată că nu mai este nimeni care să se simtă responsabil. Să te retragi de la responsabilitate în felul acesta nu mai este posibil în cadrul unei funcții oficiale.

Cum să fie pus cineva într-o astfel de funcție de bătrân?

Mai întâi trebuie remarcat: dacă Tit a primit misiunea de la Pavel să pună bătrâni, aceasta nicidecum nu înseamnă că o astfel de punere de bătrâni este posibilă și astăzi. Dacă în privința aceasta vrem să rămânem pe cât posibil de aproape de Cuvântul lui Dumnezeu, atunci trebuie să cercetăm, cine a fost autorizat de Dumnezeu să ridice pe cineva într-o poziție și să-i transmită *oficial* autoritatea. Sfânta Scriptură ne oferă un tablou foarte clar în privința felului cum se transmite autoritatea: și anume *întotdeauna* de sus în jos. Democrația și hotărârea majorității nu au valoare înaintea lui Dumnezeu. De aceea așezarea oficială de bătrâni prin alegerea făcută de membrii comunității cade deja din principiu. Acest fel de a proceda nu este biblic și este chiar împotriva voii lui Dumnezeu. În timpurile de început ale Bisericii a fost așa, că Dumnezeu a acordat apostolilor autoritate; această autoritate ei puteau s-o dea mai departe, așa cum vedem la Tit (Tit 1) dar și la Timotei (1 Timotei 3). Însă deja aici lanțul se termină. Deja Tit avea autoritate numai în Creta să pună bătrâni, după aceea, așa citim, el trebuia să se întoarcă înapoi la apostolul Pavel la Nicopole (Tit 3.12).

Astăzi nu mai avem apostoli, de aceea nu avem pe nimeni în adunare/biserică, care de la sine ar avea vreo autoritate oficială deosebită asupra altora și de aceea ar putea pune bătrâni. S-ar putea probabil imagina, ca un misionar, prin a cărui slujire a luat naștere o adunare tânără, să fie rugat de comunitate să numească bătrâni. Dacă el se simte chemat de Duhul Sfânt să facă aceasta, atunci ar fi în orice caz păstrat principiul dumnezeiesc, că autoritatea niciodată nu poate fi acordată de jos în sus.

Sunt bătrânii puși în funcție leacul împotriva dezordinii?

Cum s-a spus, noi nu citim nimic despre faptul că în Corint, unde erau așa de multe probleme, au fost bătrâni puși oficial în funcție. Dacă cu bătrânii puși oficial în funcție în comunități ar funcționa cu adevărat mai bine, ne-am fi putut aștepta ca Pavel în mod deosebit să-i atenționeze pe corinteni să așeze degrabă bătrâni, pentru ca în sfârșit lucrurile să decurgă mai bine în adunarea locală. Dar dimpotrivă, el întărește casa lui Ștefana, care „s-au dedicat ei înșiși sfinților spre slujire” (1 Corinteni 16.15). Pavel atenționează pe corinteni, „ca și voi să fiți supuși unora ca aceștia și *fiecăruia* care lucrează împreună și se ostenește” (1 Corinteni 16.16). Este deci vorba să te supui aceluia care evident se pun în slujba pentru sfinți. Să observăm aici cuvântul „și *fiecăruia* care lucrează împreună și se ostenește”. Asemănător găsim și la tesaloniceni. Și aici erau din aceia care lucrau pentru tesaloniceni, și aceștia ar trebui *recunoscuți*. Ei nu erau bătrâni oficiali, dar ei făceau exact ce trebuiau să facă bătrânii.

O chestiune de autoritate

Chiar dacă evident nu erau bătrâni oficiali, erau totuși slujbe, pe care un bătrân le practica în mod obișnuit.

Vedem deci că Duhul Sfânt nicidecum nu întâmpină dezordinea în adunare/biserică cu o funcție.

Dacă credincioșii se strâng simplu spre Numele Domnului, atunci se va constata foarte repede cine sunt aceia care stau înaintea credincioșilor; care pot arăta cu Cuvântul lui Dumnezeu rezolvarea problemelor pentru hotărârile grele; care cunosc abaterile doctrinare în adunare/biserică; care sunt în stare să atenționeze cu privire la influențele care nu sunt bune, și așa mai departe. Duhul Sfânt va face întotdeauna ca aceștia să fie văzuți, și credincioșii nu au nimic altceva de făcut, decât să *recunoască* pe aceștia și să li se *subordoneze*. Nu degeaba se spune în Faptele apostolilor 20.28: „Luați seama deci la voi înșivă și la toată turma *în care v-a pus Duhul Sfânt supraveghetori*, ca să păstoriți Adunarea lui Dumnezeu.” Duhul Sfânt pune; cu aceasta putem fi mulțumiți și astăzi.

Uneori se replică în privința aceasta, că într-adevăr Duhul Sfânt pune, dar pentru aceasta El folosește oameni. Și efectiv aceasta a fost în timpurile de început parțial așa. Duhul Sfânt putea folosi pe apostoli în slujire (Faptele apostolilor 14.23; Tit 1). Dar am văzut mai înainte, că nicidecum nu a fost așa pretutindeni; erau adunări, unde nu erau bătrâni puși oficial. Și astăzi nu mai sunt apostoli și prin aceasta nici un mădular al bisericii, care în vreun fel ar avea o autoritate oficială mai mare peste celelalte mădulare, pe care ar putea să le delege.

Un pas mai departe!

Astăzi se vorbește nu numai de bătrâni puși oficial, ci chiar și de așa numiții conducători de biserică. De cele mai multe ori prin aceasta este vorba numai de o singură persoană în comunitate. Despre această instituire nu citim nimic în Biblie. Nu este nimic altceva decât pură îndrăzneală, să afirmi că prin „îngerul adunării (bisericii)” din Apocalipsa 2 și 3 este vorba de un astfel de conducător de comunitate. Nu, dacă putem vorbi despre un „conducător de Biserică”, atunci cu siguranță nu este nimeni altul decât Duhul Sfânt. Aceasta este provocarea pentru fiecare comunitate creștină, ca în toate problemele ea să se supună conștient călăuzirii prin Duhul Sfânt și să se încreadă că Domnul prezent în mijloc călăuzește soarta adunării/bisericii. Apostolul Pavel scrie credincioșilor din Colose: „ținându-se strâns de Capul”; ei trebuiau să se țină strâns de Capul, Hristos. Acesta este singurul punct, de care trebuie să fie vorba: suntem noi gata, *în toate întrebările* legate de strângerea laolaltă să ne ținem strâns de Capul? Sau în cazul problemelor și necazurilor strigăm după bătrâni oficiali și căpetenii ale comunității, care apoi trebuie să rezolve problemele noastre? Nu, noi nu ar trebui să strigăm după bătrâni puși oficial, ci să strigăm Capul și să așteptăm cum Duhul Sfânt vrea să ne ajute în probleme și necazuri. Recomandăm în privința aceasta articolul [„Ce înseamnă, neținându-se strâns de Capul?”](#)

Ce se face cu frații și surorile care nu vor să se supună autorității?

Dacă în comunitate aparent este dezordine, strigătul după bătrâni este într-adevăr de înțeles, însă nu are nici o bază în Cuvântul lui Dumnezeu – vezi exemplul corintenilor. Chiar și atunci

O chestiune de autoritate

când apostolii existau încă și existau chiar bătrâni oficiali și apostoli, pe departe nu totul era în ordine în biserici.

Ce se face cu astfel de frați și surori, care nu vor să recunoască autoritatea morală? Se speră probabil că prin exercitarea autorității oficiale se va ajunge la apropierea acestor frați și surori nespirituali. Dar se poate obține cu adevărat prin autoritatea oficială ceea ce nu se poate obține prin autoritatea morală? Vor deveni mai spirituali frații nespirituali și mai spirituale surorile nespirituale, prin aceea că se încearcă să fie atrași cu autoritatea *oficială*? Nu, rezolvarea nu constă în aceea, că este nevoie de bătrâni oficiali, ci că frățietatea încearcă împreună să aducă pe un drum bun pe frații nespirituali și pe surorile nespirituale. Dacă nu se reușește aceasta și acești frați și aceste surori se împotrivesc permanent autorității morale a fraților responsabili, atunci în funcție de fiecare caz în parte trebuie întreprinse alte măsuri disciplinare.

Confundarea între slujba de bătrân cu slujba de păstor și slujba de învățător și confundarea funcției cu darul

Deseori în biserică se are o părere falsă despre sarcinile unui bătrân. Se gândește că bătrânul este responsabil pentru toate slujbele de păstor și de învățător. Însă aceste slujbe, pentru care Domnul a dat daruri speciale, în primul rând nu au nimic a face cu sarcinile unui bătrân. Funcția, darul și slujba sunt lucruri total diferite. Într-adevăr un bătrân trebuie să fie capabil să dea învățătură, dar învățătura nu este sarcina lui principală. Într-adevăr, el trebuie să păstorească turma (compară cu 1 Petru 5.2) și să ia seama dacă frații și surorile pornesc pe un drum greșit (compară cu 1 Tesaloniceni 5.14), dar misiunea propriu-zisă, de a se ocupa cu sufletele, revine păstorului. Sarcinile unui păstor merg mult mai departe decât numai să păstorească turma. Pășunatul oilor și pășunatul special al mieilor nu este per se (=în sine) misiunea bătrânului. Chiar și sarcinile organizatorice, pentru care sunt slujitori, sunt văzute deseori în mod fals ca sarcini ale bătrânilor.

Apoi, așezarea oficială de bătrâni conduce deseori la problematica, că în biserică lucrează trei oameni, în timp ce ceilalți se lasă serviți, după moto-ul: de ce să mă ocup eu de cei descurajați, căci noi avem bătrâni? De ce să mă preocup eu înainte cu textul de la studiul biblic și să citesc studii referitoare la acesta, căci noi avem bătrâni? De ce să vizitez eu bolnavii și văduvele, căci aceasta o fac desigur deja bătrânii? – După aceea este ca pe o corabie, unde dintr-un echipaj de douăzeci de persoane numai trei oameni vâslesc, în timp ce ceilalți savurează pe punte priveliștea frumoasă. De cele mai multe ori aceasta conduce ca cei trei să ajungă destul de repede epuizați și toată corabia se lasă mânăta numai de vânt. Ceea ce noi avem nevoie cu adevărat sunt mădulare ale trupului trezite, care cu toții au înțeles că au de îndeplinit o misiune deosebit de specială, pe care numai ei o pot împlini. Numai atunci îi poate merge bine unei biserici.

Deci problemele nu sunt rezolvate prin funcții oficiale în comunitate, ci prin aceea că fiecare mădular al trupului se întreabă ce sarcină a primit el de la Domnul. În cele din urmă apostolul Petru spune, că fiecare credincios a primit un dar de har („fiecare, după cum a primit un dar de har”, 1 Petru 4.10).

Dacă mădularele comunității fac o slujbă potrivit cu darul care le-a fost dat de Domnul, atunci ei fac slujba aceasta numai pentru că *Duhul Sfânt* este cel care i-a pus în aceste lucruri și nu

O chestiune de autoritate

pentru că ei au fost puși de *comunitate* în ele. Atât darurile cât și slujba legată de acestea vin totdeauna de la Dumnezeu:

- „Dar sunt deosebiri ale darurilor, însă este același Duh; și sunt deosebiri ale slujbelor, și același Domn; și sunt deosebiri ale lucrărilor, dar este *același Dumnezeu, care lucrează toate în toți*” (1 Corinteni 12.4-6).
- „Dar acum *Dumnezeu a pus* mădularele, pe fiecare din ele, în trup, *după cum a dorit*” (1 Corinteni 12.18).
- „Și *Dumnezeu a pus pe unii în adunare*: întâi, apostoli; al doilea, profeți; al treilea, învățători; apoi puteri miraculoase; apoi daruri de vindecări, ajutorări, cârmuiri, felurite limbi” (1 Corinteni 12.28).
- „Iar fiecăruia dintre noi *i s-a dat harul după măsura darului lui Hristos*. De aceea El spune: *„Suindu-Se în înălțime, a robit robia și a dat daruri oamenilor”*. ... Și el a dat pe unii apostoli și pe unii profeți și pe unii evangheliști și pe unii păstori și învățători, pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos, până vom ajunge toți la unitatea credinței și a cunoștinței depline a Fiului lui Dumnezeu, la starea de om matur, la măsura staturii plinătății lui Hristos” (Efeseni 4.7-13).

Pe când încă erau apostoli în timpul de început, puteau să fie și bătrâni puși oficial. Însă timpul apostolilor a trecut. Și așa cum după timpul de început nu au mai existat apostoli oficiali, la fel nu mai existau bătrâni puși oficial, căci nu mai era nimeni care putea să-i confirme oficial în funcția lor. Ar fi aroganță să ne însușim această misiune și autoritate a apostolilor și după plecarea lor s-o continuăm. Cu toate acestea sunt și astăzi bătrâni, care veghează asupra sufletelor și păstoresc oile comunității.

Faptul că nu există bătrâni „oficiali” nu înseamnă că nu există bătrâni

Acelora care argumentează astfel, așa cum am făcut mai sus, li se reproșează deseori că se lasă comunitatea să se descurce singură și se respinge, că și în timpul actual există bătrâni. Nicidecum articolul acesta nu vrea să spină așa ceva. Este vorba numai de întrebarea, dacă astăzi mai sunt bătrâni „oficiali”, din aceia care au fost aleși de comunitate sau de cercul bătrânilor sau de conducere sau au fost puși oficial în funcție. Domnul Isus este Păstorul cel mare al oilor și El iubește Biserica Sa și o hrănește și o îngrijește și nu o lasă în părăsire, în ceea ce privește conducerea.

Comunitățile, care nu au bătrâni oficiali, sunt deseori ironizate, și credincioșii din astfel de comunități ajung repede să se îndoiască de ei înșiși, cel puțin pot gândi repede, că ceva trebuie să fie fals să nu ai bătrâni în comunitate, căci în fond cele mai multe comunități creștine au bătrâni *puși oficial*. Însă Cuvântul lui Dumnezeu nu cunoaște principiul majorității și de aceea nu trebuie să ne pună în nesiguranță. Dacă se studiază exact principiul majorității în Biblie, foarte repede se constată, că Dumnezeu foarte rar a fost la mulțime. Desigur, acesta nu este un argument pentru corectitudinea ideii de mai sus, însă trebuie să liniștească pe aceia care se lasă antrenați de principiul majorității sau se lasă aduși în nesiguranță.

Uneori se spune batjocoritor, ar trebui într-o duminică să se facă rugămintea ca bătrânii să rămână în urmă pentru o consfătuire, așa cum de exemplu în Faptele apostolilor 20.17 Pavel „a chemat pe bătrânii adunării”. Ce s-ar întâmpla atunci? Probabil nu va rămâne nici un frate,

O chestiune de autoritate

căci din modestie și îngrijorare, că prin aceasta s-ar vedea constrânși într-o funcție, ar ieși. Însă aceasta nu dovedește nicidecum, că nu există astfel de bătrâni. Desigur astăzi s-ar putea pune întrebarea: „Rugăm pe frații, care poartă responsabilitatea, să rămână în urmă.”

Este „ora fraților” o alternativă la cercul bătrânilor puși oficial?

În multe comunități, care nu au un cerc al bătrânilor oficial și resping categoric un astfel de cerc, este o *oră a fraților*. Este aceasta o alternativă potrivită cu Dumnezeu?

Este clar, că frații din comunitate trebuie să vorbească unii cu alții despre întrebările referitoare la conducere și ordine în comunitate. Când însă se fixează ore oficiale pentru astfel de discuții, se pune întrebarea, cine ia parte la ele. Aici se arată că și aceste comunități ajung repede în dilema, care sunt frații pe care ei îi consideră ca bătrâni „neoficiali”; cu poziția de „frate al orei de frați” acești frați primesc uneori drepturile de bătrâni, fără să aibă obligațiile acestora.

Ca să se rezolve această dilemă, s-au dezvoltat două forme diferite de ore de frați. La o oră de frați sunt invitați toți frații; premisa este că este bărbat și credincios și probabil mai în vârstă de 20 de ani. Sunt acestea criteriile ale Cuvântului lui Dumnezeu pentru o slujbă de bătrân? 1 Timotei 3 și Tit 1 vorbesc în privința aceasta o cu totul altă limbă. Poate cu adevărat fiecare frate – indiferent dacă el este spiritual sau nu, dacă a fost încercat sau nu, dacă a dovedit sau nu capacitatea lui de conducere în propria familie sau în propria viață – spune un cuvânt referitor la tema slujbei de privighetor? Deseori acest principiu conduce la o dictatură a copiilor mici, așa cum a numit cândva un frate aceasta. Scriptura spune categoric: „Iar pe cel slab în credință primiți-l, însă nu pentru hotărârea întrebărilor îndoielnice” (Romani 14.1).

Desigur este cu totul altceva, dacă într-un cerc de frați responsabili sunt lăsați să asculte și aceia care cu plăcere vor să lucreze pentru comunitate și năzuiesc să preia responsabilitate, cu toate că probabil ei nu au fost încercați încă, nu sunt încă căsătoriți și nu au copii. Poate fi foarte util, dacă frați tineri spirituali iau parte la astfel de discuții. Căci este important ca noi să îndrumăm pe tineri, cum ei pot prelua responsabilitatea. Desigur aceasta poate funcționa numai dacă acești frați tineri nu consideră că ei pot să judece. Însă tocmai în aceasta constă problema.

Cealaltă formă a orei fraților este un cerc special de frați, în care sunt luați numai cei chemați de acești frați. Aceasta poate pune zăvor pericolului, că frați nespirtuali nu se amestecă cu sentința lor nespirtuală în probleme de conducere și în felul acesta să conducă comunitatea pe un drum fals. În felul acesta se poate exclude ca frați neîncercați să contribuie la judecarea lucrurilor.

Și cu toate acestea și pentru aceste două forme de oră a fraților este un pericol mare. Dacă acolo se află unele personalități puternice, este posibil ca acestea să domine această oră a fraților și permit participarea numai a acelor care sprijină părerea lor. În felul acesta se dezvoltă repede un fel de oligarhie, domnia unei grupe mici, cu ale căror glasuri critice pot duce repede la tăcere cursul acestei ore de frați și prin aceasta cursul comunității. Deci și această formă de oră a fraților poate, la fel ca și celelalte, conduce la un curs total fals al comunității.

Ce alternative mai sunt?

Sunt desigur ore ale fraților, care funcționează bine și sunt spre binecuvântarea comunității și la care nu se întâlnesc persoanele amintite. Atunci desigur nu este nici un motiv absolut necesar să te abați de la practica de până acum. Dar orele fraților mai au și o altă problemă de principiu: sunt ore în care se tratează simultan domeniile de activitate ale *slujitorilor* și domeniile de activitate ale *bătrânilor/supraveghetorilor*. Aceasta ar putea contribui să se creeze un amestec al competențelor. Este vorba de sarcini total diferite, și nimeni nu ar trebui să se amestece în sarcini care nu aparțin domeniului lui. În afară de aceasta, deseori în aceste ore se petrece mult timp cu problemele organizatorice, care de exemplu au a face cu casa de bani sau cu problemele de local. Dacă petreci ore în șir pentru a stabili dacă încăperea trebuie văruiată mai bine în albastru decât în verde sau dacă misiunea în Africa trebuie sprijinită cu 100 sau 200 de euro, atunci după aceea de cele mai multe ori rămâne puțin timp pentru preocuparea cu întrebările referitoare la supravegherea în comunitate. Pentru astfel de frați, care sunt chemați la slujba de supraveghetor, este desigur valabil în formă adaptată ceea ce se spune în Faptele apostolilor 6.2: „Nu este drept, ca noi să neglijăm” supravegherea comunității, ca să discutăm despre problemele organizatorice.

Dar dacă pentru aceia, care practică slujba de supraveghetor, s-ar introduce o oră oficială, desigur s-ar ajunge mai repede ca neoficial să ai bătrâni „oficiali”. Însă întrebarea este: trebuie neapărat instituționalizată discuția fraților care exercită slujba de bătrâni? Dacă aceia care vor să poarte responsabilitatea în biserică/adunare văd lucruri care trebuie puse în ordine, atunci și alții, care au aceeași necesitate, le vor vedea. Ei pot discuta cu aceștia în mod total neoficial și împreună cu ei vor dezbate problemele. În privința aceasta ar trebui să se urmărească ca toți cei care au dorința să facă o slujbă de supraveghetor să fie incluși în rezolvarea problemelor, pentru ca bisericii să nu i se prezinte concluzii diferite sau chiar contradictorii. Dacă în cele din urmă ei au ajuns la un rezultat, ei pot să-l prezinte unui cerc mai larg, să analizeze și să evalueze obiecțiile și apoi cu o justificare clară pe baza Bibliei s-o prezinte bisericii/adunării. Cine vrea să se supună Cuvântului lui Dumnezeu nu se va sustrage de la o îndrumare clară fundamentată biblic.

Realmente acest procedeu devine foarte greu, când este vorba de comunități foarte mari. În acest caz trebuie să se pună întrebarea dacă tendința spre astfel de comunități mari corespunde cu adevărat sensului Sfintei Scripturi. Desigur nu este întâmplător, că Domnul Isus la hrănirea celor cinci mii i-a împărțit în grupe de câte cincizeci și că la începutul creștinismului deseori era vorba de adunări în case. Și ceea ce spune Domnul în Matei 18.20 sprijină gândul că o adunare clasică nu trebuie să fie mare. („Căci acolo unde doi sau trei sunt adunați pentru Numele Meu, Eu sunt în mijlocul lor.”)

Problema bătrânilor – o problemă a părtășiei?

Pentru unele comunități alte păreri referitoare la slujba bătrânilor și funcția de bătrân sunt o problemă de părtășie la Masa Domnului. Însă aceasta nu are nici o bază în Scriptură. Cine face o altă înțelegere despre o astfel de temă din Scriptură – sub premisa că se dorește să te supui Scripturii în toate problemele – motiv pentru a refuza cuiva expresia părtășiei trupului lui Hristos la Masa Domnului, acela se face vinovat de sectarism.

Cuvânt de încheiere

Rezumând vrem să accentuăm încă o dată: Dumnezeu a pus în creație structuri de autoritate, fără de care o trăire împreună nu ar fi de imaginat, și Dumnezeu dă și într-o lume decăzută încă autoritate, căreia trebuie să te subordonezi și pe care Dumnezeu a dat-o spre binecuvântare. Și în adunare/biserică sunt aceste autorități în forma bătrânilor, chiar dacă ea nu mai are autoritate oficială, ci numai morală. Prin „autoritate morală” vrem să spunem o autoritate pe care cineva „a dobândit-o” – de exemplu el a luat decizii bune, care evident au fost călăuzite de Duhul; învățăturile date de el sunt justificate biblic și viața lui este potrivit Cuvântului lui Dumnezeu.

Duhul Sfânt este marele Locuitor al lui Hristos pe pământ, El este suficient pentru toate întrebările referitoare la strângerea laolaltă, și vom face bine să fim mulțumiți cu călăuzirea Lui. El este marele conducător al Adunării/Bisericii și în El trebuie să ne încredem fără rezerve. El pune bătrâni și împarte daruri și El Însuși dă puterea pentru transpunerea în practică. Teama și îngrijorarea pe de o parte doresc mai mult, și îngâmfwarea și mândria pe de altă parte își fac lucrarea.

Nu există pericolul deosebit în zilele noastre, ca noi să punem „oficial” sau neoficial bătrâni, care nicidecum nu îndeplinesc criteriile Scripturii? S-ar putea spune că cerințele, pe care apostolul le prezintă în 1 Timotei 3 și Tit 1, oricum nimeni nu le poate îndeplini. Dar să ne gândim bine: nu este vorba de bătrâni perfecți, ci de însușirile de bază, și aceste însușiri se pot găsi și astăzi la unul și la altul din adunare/biserică. Chiar și atunci când aceste însușiri nu pot fi găsite într-o singură persoană, deoarece strângerea laolaltă este foarte mică și foarte slabă, totuși se va găsi cineva care va face anumite slujiri, care sunt făcute de bătrâni, conștient fiind de slăbiciunea lui, și va năzui să corespundă pe cât se poate de mult cerințelor Scripturii. Nu este biblic să se spună: unde nu sunt bătrâni puși oficial sau neoficial, acolo nu este o biserică/adunare. – Domnul Isus a purtat de grijă și pentru timpurile grele, spunând deja ucenicilor Săi: „Pentru că unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu, acolo Eu sunt în mijlocul lor” (Matei 18.20). Ne este suficientă prezența Lui?